

တာဝန်
သိမ်းပိုက်ပြီး
မိမိ

ဗြိတိသိတ်

ဒီဇိုင်း - ယုန်နီ

သံလက်ဝါး မဖဲဝါ

ကျုပ်အနေနဲ့ မဖဲဝါကို ပထမဆုံး စသိခဲ့တာက ခုနစ်တန်း ကျောင်းသားတုန်းက
လေဗျာ၊ ဟိုကောင်ဘတစ် ဟားတိုက်တော့ တလွဲတချော်တွေဖြစ်လို့
မဖဲဝါကိုခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းရတုန်း ကပေါ့၊ မဖဲဝါကို ကျုပ် စပြီးမြင်ဖူးတာဗျာ။

သံလက်ဝါး မဖဲဝါ

ကျုပ်အနေနဲ့ မဖဲဝါကို ပထမဆုံး စသိခဲ့တာ ခုနှစ်တန်းကျောင်းသား တုန်းကလေဗျာ။ ဟိုကောင်ဘထစ် ဟားထိုက်တော့ တလွဲတချော်တွေဖြစ်လို့ မဖဲဝါကိုခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းရတုန်းကပေါ့။ မဖဲဝါကို ကျုပ်စပြီးမြင်ဖူးတာဗျာ။

ဒုတိယအကြိမ် မြင်ရတာက ကျုပ်ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ဗျာ။ အဲဒါလည်း ဘထစ်ပဲဗျာ။ ဒီကောင်ခေါ်လို့ ကျုပ်ပါသွားတာလေ။

ကျုပ် ဒီနေရာမှာ တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်သူငယ်ချင်းဘထစ် ဘယ်လောက်စကားထစ်တယ်ဆိုတာကို 'သီချိုင်းတစ်ရာ မဖဲဝါ' မှာ ကျုပ် ပြောခဲ့ပြီးပြီမို့လား။ ဒီမှာ တော့ ဘထစ်ရဲ့ ထစ်တဲ့ လေသံနဲ့ ကျုပ် ရေးမပြတော့ဘူး ။ ပုံမှန်လေသံနဲ့ ပဲ ရေးပြတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ဘထစ်က (ထစ် ထစ် ထစ် ထစ်) နဲ့ ပြောတယ်ဆိုတာကိုတော့ အားလုံးသိပြီးသားပဲဗျာ။

အဲဒီနေ့က ကျောင်းက မုန့်စားဆင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဘထစ်ကျုပ်ဆီ ရောက်လာတယ်။

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊ မင်း ဒီည ငါတို့ သုသာန်ကျောင်းမှာ လာအိပ်ပါလားကွ"

"ဟေ ဘာဖြစ်လို့ လဲဘထစ်ရ မင်းတို့ ကျောင်းမှာ အလှူရှိလို့ လား"

" မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အလှူ မဟုတ်ဘူး ၊ အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စကြီးကွ"

ဘထစ်က ဘေးကိုလည်း တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်ဗျာ။

သူများ မကြားအောင် လေသံကလည်း ခပ်တိုးတိုး ပြောတာဗျ။ ကျုပ်လည်း ဘထစ် အမူအယာကိုကြည့်ပြီး နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားလာရောဗျို့။

"ဟေ့ကောင် ဘထစ်၊မင်း ဘာမဟုတ်တာ လုပ်ဦးမလို့ တုံး"

"ငါ မလုပ်ပါဘူးကွ၊လူကြီးတွေ လုပ်ကြမှာ ပါ"

ကျုပ် အံ့သြပြီး မေးလိုက်မိတယ်။ ဘထစ်က ကျုပ်ကို မျက်မှောင်ကြီး ကျုပ်ပြီး ကြည့်နေတယ်ဗျ။

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊ မင်းသူများ တွေပြောတာဆိုတာ နည်းနည်းမှ မကြားဘူးလား"

"ဟင် မကြားဘူးကွ၊ဘာကိစ္စကို ပြောတာတုံး"

"အပျို တာတေရာ၊မြို့ထဲမှာ လူတွေပြောဆိုနေတာ မင်းမကြားဘူးလားကွ"

"ဟေအေး ၊ ငါ တကယ်မကြားတာပါ၊ ဘထစ်ရာ"

"ဒီလိုကွ တာတေရ၊ အခု ဒီမြို့က တဖြည်းဖြည်းချဲ့သွားတော့ သင်္ချိုင်းက မြို့လယ်မှာ လို ဖြစ်နေတယ်မို့လား"

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ"

"အဲဒါ သင်္ချိုင်းကြီး ရွှေ့တော့မှာ ကွ"

"ဟာ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုရွှေ့မှာ တုံးကွ၊ဘထစ်ရ"

"မြို့အနောက်ဘက်က ကညင်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိတဲ့ ကုန်းကိုတဲ့ ကွ၊ အဲဒီမှာ ဇရပ်တောင်ဆောက်ပြီးပြီတဲ့ ကွ"

"သြော်ငါသိပြီ ၊ ကညင်ပင်အမြင့်ကြီးတွေရှိတဲ့ ကုန်းပေါ့၊ တော်တော် ကျယ်တာပဲ ဘထစ်ရ"

"အေး အဲဒါ ဒီညပြောင်းမှာ တဲ့ ကွ"

"ဟေ ဒီညပြောင်းမှာ ၊ ဘယ်လိုတုံး ဘထစ်ရ၊ သီချိုင်းပြောင်းတာက ဘာတွေသယ်စရာ ရှိနေလို့ တုံး"

ကျုပ်စကားကိုကြားတော့ ဘထစ်က ကျုပ်ကို စိတ်မရှည်တဲ့ ပုံနဲ့ ကြည့်တယ်ဗျ။

"ဟကောင် တာတေ သီချိုင်းပြောင်းတယ်ဆိုတာ အဲဒီ သီချိုင်းထဲက နာနာဘာဝတွေကို နေရာသစ်ကို အရင်ပြောင်းပေးရတာကွ၊ အဲဒါပြီးမှ နေရာသစ်မှာ စပြီး သင်္ဂြိုဟ်ရတာ"

"ဪ ဒီလိုလား၊ အဲဒါ ဒီညပြောင်းမှာ လား"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကိုငါတို့ ကျောင်းမှာ လာအိပ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းတာကွ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ အင်မတန်မှ ကြုံရခဲ့တာ ကြုံတုန်း လာကြည့်ပါလား"

"အေးကွ ဘထစ်ရ၊ ငါ တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊ ဒီလိုလုပ်မယ် ကွ၊ ငါကောင်းဆင်းရင် အိမ်ပြန်မယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ဘကြီးကိုပြောပြီး ငါ့စက်ဘီးနဲ့ လာခဲ့မယ်"

"ဟာ တာတေကလည်း မင်းဘကြီးကို သွားပြောလို့ ကတော့ လွှတ်မလားကွ"

ဘထစ်က ကျုပ်ကို အရန်ကောဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး ပြောတယ်ဗျ။

"ဘထစ်ရာ၊ ငါ အဲဒီလောက်တော့ မအပါဘူးကွ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ သင်္ချာသွားတွက်မယ်၊ အဲဒီသူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ပဲ အိပ်မ"

ယ်လို့ ပြောရမှာ ပေါ့ကွ၊လွတ်ပါတယ်ကွ၊ ငါ အဆင်ပြေအောင်ပြောပြီး လာခဲ့မယ်ကွာ"

"အေး ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ၊ မင်း ဆက်ဆက်လာခဲ့၊ ငါစောင့်နေမယ်"

"အေး စိတ်ချ"

ကျောင်းဆင်းလို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေမျိုးချိုးပြီး ညစာစားတယ်။ ကျုပ်ဘကြီးက လူပျိုကြီးဆိုပေမယ့် ဟင်းချက်က လွတ်ကောင်းတာဗျ။ အဲဒီညနေက ဘကြီးချက်တဲ့ ဝက်သနီချက်ကလည်း ကောင်းပါဗျာ။ ထမင်းစားရင်းပဲ ဘကြီးကိုကျုပ် ခွင့်တောင်းတယ်။ ဘကြီးကလည်း ကျုပ်ကို သွားဖို့ ခွင့်ပြုပါတယ်။

ညမိုးချုပ်စကလေးရောက်တော့ ကျုပ် စက်ဘီးကလေးစီးပြီး ဘထစ်နေတဲ့ သုသာန်ကျောင်းကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

(ဘထစ်အကြောင်းကို သိချင်ရင်တော့ 'သင်္ချိုင်းတစ်ရာ မဖဲဝါ' မှာ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။)

သုသာန်ကျောင်းကိုရောက်တော့ မိုးတောင်ချုပ်နေပြီဗျ။ ကျောင်းအဝင် နတ်လမ်းဝကနေ ဘထစ်က ကျုပ်လာမယ့်လမ်းကို ထွက်မျှော်နေတာဗျ။

"မင်း လာမှ လာပါ့မလားလို့ ကွ"

"ဟာ ဘထစ်ကလည်း တာတေပါကွ၊တာတေဆိုတဲ့ ကောင်က ဒါမျိုးကို ဘယ်မှာ လက်လွတ်ခံပါ့မလဲကွာ"

"အေး လာ၊ မင်းစက်ဘီးကိုတွန်းခဲ့၊ ဟိုအုတ်လှေကားဘေးမှာ သော့ခတ်ထားလိုက်"

ကျုပ်ကလည်း ဘထစ်ပြောတဲ့ အတိုင်း ဘကြီးဆီက ငှားလာတဲ့ ရက်ပ်လေးစက်ဘီးကလေးကို တွန်းယူ လာပြီး ကျောင်းပေါ်တက်တဲ့ အုတ်လှေကားရဲ့ ဘေးဘက်မှာ အသာကပ်ပြီး စက်ဘီးကို သေ့ခတ်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘထစ်ထိုင်နေတဲ့ နတ်လမ်းဘေးက အုတ်ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

"ဘယ်လိုလဲကွ ဘထစ်ရဲ့ ၊ ဘာတွေလုပ်နေကြပြီလဲ"

"မလုပ်ကြသေးဘူးကွ၊ သင်္ချိုင်းဇရပ်ပေါ်မှာ တော့ ကန်တော့ပွဲတွေ ပြင်ထားပြီကွ"

"ကန်တော့ပွဲတွေက ဘာအတွက် လုပ်ရတာတုံးကွ"

"ဟာ တာတေကလည်း မြို့တစ်မြို့ရဲ့ အဓိကရ သင်္ချိုင်းတစ်ခု နေရာရွှေတာ၊ လွယ်လွယ်လုပ်လို့ ဘယ်ရမှာ လဲကွ။ မြို့တော်ရှင်၊ နယ်တော်ရှင်တွေကို ကန်တော့ပွဲပေးပြီး အသိပေးရတာပေါ့။ ပြီးတော့ မဖဲဝါအတွက် ပွဲကိုတော့ ဟိုကြီးပင်ကြီးအောက်မှာ စားပွဲခုံနဲ့ သေသေချာချာ ပြင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ မဖဲဝါကို စားပွဲသောက်ပွဲတွေလည်း ကျကျနန ပေးထားတာကွ။ ငါ စောစောက တစ်ခေါက်သွားကြည့်ပြီးပြီ"

ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ အုတ်ခုံကလေးမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေလိုက်ကြတာ အချိန်တွေ ကုန်မှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။ ည (၉)နာရီတောင် ထိုးသွားပြီ။

"ဟော ကားသံတွေတွေ၊ လာကြပြီထင်တယ်"

ဘထစ်ပြောလို့ ကျုပ် နားထောင်ကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကားသံတွေ ကြားရတယ်။ ဒီသင်္ချိုင်းဘက်ကို မောင်းလာတဲ့ အသံပဲ။

"ဟေ့ကောင် ဘထစ်၊ နွားလှည်းတွေလည်း ပါတယ်ထင်တယ်ကွ၊ ငါ

နွားငေါက်သံတွေပါ ကြားနေရတယ်"

ဘထစ်ကလည်း နားကလေးစွင့်ပြီး ခေါင်းညိတ်တယ်ဗျ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် တာတေရေ၊ နွားလှည်းတွေပါ ပါပုံရတယ် ကွ"

ကျုပ်တို့ လည်း ထိုင်နေရာက ထလိုက်ပြီး ကျောင်းရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျောင်းပေါ်က ဦးပဉ္စင်းတွေရော၊ တခြားကျောင်းသားတွေပါ ဆင်းလာကြပြီဗျို့။

ကျုပ်နဲ့ ဘထစ်သည် ကျောင်းထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်ဗျ။

"ဟဲ့ကောင်လေး ဘချစ်၊ သီချိုင်းထဲအထိ သွားမကြည့်နဲ့ ၊ ခပ်ဝေးဝေးကပဲကြည့် ၊ ကြားလား"

ဦးပဉ္စင်းကြီးတစ်ပါးက ဘထစ်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ ဘထစ်ရဲ့ နာမည်ရင်းက ဘချစ်လေဗျာ။ ဒီကောင် စကားထစ်လို့ ကျုပ်တို့ က ဘထစ်လို့ ခေါ်ကြတာ။

"တင်ပါ့ဘုရား"

ဘထစ်က ဦးပဉ္စင်းကြီးကို လက်အုပ်ကလေးချီပြီး ပြန်လျှောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး

"လာတာတေ၊ ငါ ညနေကတည်းက နေရာ ကောင်းကောင်း ရွေးထားပြီးသားကွ၊ ကြီးပင်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်မှာ လယ်ဝန်မင်းဦးလွင်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ အုတ်ဂူကြီးက အကြီးကြီးကွ၊ ဘေးမှာ လည်း သစ်ပင်တွေ ပေါက်နေတော့ မှောင်ရိပ်လည်း ကျတယ်။ တို့ ကို တော်ရုံလူမြင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လာ ဇရပ်အရှေ့ဘက်က ကွေ့သွားမယ်"

"လူကတော့ မမြင်ဘူးပေါ့ ဘယ်ရဲ့၊ သရဲကတော့ တို့ ကို မြင်မှာ ပေါ့"

ကျုပ်က ကျောထဲမှာ ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲ ထသွားတာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

"မကြောက်ပါနဲ့ ကွာ၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်ကွ"

ဘယ်က ကျုပ်ကို အားပေးလိုက်တယ်ဗျ။

"အောင်မာ၊ မင်းကကော ဘာမို့လို့ တုံး"

"ဟာ တာတေ၊ မင်း မေ့သွားပြီလား၊ ငါက မဖဲဝါကြီးနဲ့ သိတယ်လေကွ"

"အေး ဟုတ်သားပဲ၊ တို့ ကို သရဲတွေ တစ်ခုခုလုပ်ရင် မဖဲဝါကြီးက ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဒီတော့မှ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းအေးသွားတယ်ဗျ။ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်က ဘိစပ်တောကလေးအကွယ်ကနေ ဧရပ်ကိုပတ်ပြီး လာခဲ့တယ်။ မြယာပင်ကလေးတွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပေါက်နေတဲ့ နားကိုရောက်တော့ ဘယ်က ပြောတယ်။

"ဟိုရှေ့ကလေးကိုပြောတာကွ၊ မန်ကျည်းပင်တွေအောက်မှာ တွေ့လား၊ လာ ငါတို့ အဲဒီကိုသွားမယ်"

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားပဲဗျ၊ တော်တော်ကြီးတာ။ ဘယ်က အရင်ခန့်တက်တယ်။ ကျုပ်က သူ့နောက်က တက်လိုက်တယ်။ ဟုတ်သားဗျ။ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကလေးတွေနဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ကျုပ်တို့ ကို တော်ရုံလူတော့ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ကောင်းကင်မှာ လကွေးကွေးကလေးပဲ ရှိတာဆိုတော့ သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံး မှန်မှန်ကလေးပဲဗျ။ ကြီးပင်ကြီးအော

က်ကို ဘထစ်က လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ စားပွဲကြီးတစ်လုံး ချထားပြီး ကန်တော့ပွဲတစ်လုံး ပြင်ထားတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဇလုံတွေ၊ ပန်းကန်တွေနဲ့ စားပွဲသောက်ပွဲကြီးခင်းလို့ ဗျို့။

"ဒါ မဖဲဝါ အတွက်လားကွ"

"အေး ဟုတ်တယ် တာတေ၊ သင်္ချိုင်းရွှေတဲ့ ကိစ္စက သူမပါလို့ မရဘူးလေကွာ၊ သူ့ရဲ့ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေကို သူ အမိန့်ပေးမှ ပြောင်းကြမှာ ကွ"

"ဟာ ဟုတ်လားကွ ဘထစ်ရ"

" လာပြီကွ တာတေရ၊ ကားတွေ ဝင် လာပြီ တစ်စီး နှစ်စီး သုံးစီး လော်လီကားကြီး သုံးစီးကွ၊ဟာ နွားလှည်းတွေကတော့ အများကြီးကွ၊ တစ် နှစ်၊ သုံး၊ လေး"

ဘထစ်က လှည်းတွေကို လိုက်ပြီးရေနေတယ်။

"ဟာ ဆယ့်နှစ်စီးကွ တာတေရ"

ဟော ကားပေါ်ကလူတွေ ဆင်း လာပြီဗျို့။ စစ်ဗိုလ်တွေလည်း ပါတယ်ဗျ။ ဟော ဒီလူစု ဘယ်ကိုသွားမှာ ပါလိမ့်။ ဟာ မဖဲဝါရဲ့ စားပွဲကို သွားတာဗျို့။ ဟော လူစုထဲက လူတစ်ယောက်က ရှေ့ကိုထွက်လာတယ်ဗျ။ အောင်မာ ဒီလူကြီးကိုကြည့်ရတာ သျှောင်းထုံးကြီးနဲ့ ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကြီးနဲ့ ဗျ။ ဧကန္တတော့ ဒီလူကြီးက အထက်လမ်းဆရာကြီးတစ်ယောက် ထင်တယ်။

ဘထစ် ရွေးထားတဲ့ နေရာက တော်တော်ကို ကောင်းတာဗျို့။ ဂူရှေ့ မှာ မန်ကျည်းကိုင်းတွေ ညွတ်ကျနေရုံမကဘူး။ ဘိစပ်ပင်အရှည်ကြီးတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေလို့ ဂူကို ကွယ်နေတာဗျ။ ကျုပ်

တို့ကို မြင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။

ကျုပ်နဲ့ ဘထစ်လည်း လရောင်မှုန်ဝါးဝါးလေးအောက်က မြင်ကွင်း
ကို အားစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြတာမျိုး။

"အဟမ်း၊ အဟမ်း"

ဟော ဟိုဆရာကြီး တစ်ခုခုပြောတော့မယ်မျိုး၊ ချောင်းတွေဘာတွေ
ဟန့်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းနေပြီ။

"မဖဲဝါ၊ မဖဲဝါ၊ ကွင်းပိုင်ကြီးရဲ့ နှမ မဖဲဝါ၊ သင်္ချိုင်းတွေကို အပိုင်စား
ရထားပါတဲ့ မဖဲဝါ၊ သင်္ချိုင်းမြေမှာ မှီတွယ်နေထိုင်ကြတဲ့ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဖု
တ်၊ ပြိတ္တာ၊ ဘီလူး၊ မြေဖုတ်တို့ရဲ့ အရှင်မ မဖဲဝါ ရောက်လေရာအရပ်က
ဒီသင်္ချိုင်းမြေကို အမြန်ဆုံး ကြွခဲ့ပါ။ မြို့တော်ရှင်၊ နယ်တော်ရှင်တို့ရဲ့ ခွ
င့်ပြချက်အရ ကျွန်ုပ် အထက်ဆရာ မောင်မြို့သာမှ ဖိတ်ခေါ်ပါသည် ။
အမြန်သာ ကြွခဲ့ပါ၊ သင်္ချိုင်းရှင်မ မဖဲဝါခင်ဗျာ"

သျှောင်တစောင်းနဲ့ အထက်ဆရာ မောင်မြို့သာရဲ့ အသံဝါကြီးနဲ့ ဖိ
တ်ခေါ်သံက သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံနေတော့တာမျိုး။

ဒီဆရာကြီးနဲ့ အသံကြီးကိုက စိတ်ချောက်ခြားစရာဗျာ။ စစ်ဗိုလ်ကြီး
တွေရော၊ အရပ်သားလူကြီးတွေပါ၊ အသာရပ်ပြီး ငြိမ်နေကြတာဗျာ။

ခဏနေတော့ ဘထစ်က ကျုပ်ကို လက်ကုတ်ပြီး ပြောတယ်ဗျာ။

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊မင်း အနံ့ရလား"

"ဟေ ဘာနံ့လဲကွ ဘထစ်"

"စိတ်းရွှေရွှေ အနံ့ကြီးလေကွာ"

ဘထစ်က နှာခေါင်းလေး ပွစိပွစိလုပ်ပြီး ကျုပ်ကို ပြောတယ်ဗျာ။ ကျုပ်

ပ်လည်း သူ့လိုပဲ နှာခေါင်းလေး ပွစိပွစိလုပ်ပြီး အနံ့ခံကြည့်လိုက်ပါတယ်။

"ဟာ ဟုတ်တယ်ကွ ဘထစ်၊ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကြီးကွ"

"အေး အဲဒါ မဖဲဝါ လာခါနီးရင် အနံ့ကြိုပေးလိုက်တာကွ၊ အဲဒီအနံ့ကြီးရရင် သချိုင်းထဲက သရဲတစ္ဆေတွေတုပ်တုပ်တောင် မလှုပ်ရဲတော့ဘူးကွ တာတေရ"

"ဟင် ဟုတ်လား ဘထစ်၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာတုံး"

"ဒါတွေ မေးမနေနဲ့ တာတေ၊ ငါသိလို့ ပြောတာ"

ကျုပ်လည်း ဘထစ်ကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူးဗျ။

"သချိုင်းရင် အဖဲဝါ၊ ရောက် လာပြီဆိုရင် မဖဲဝါအတွက် ပေးထားတဲ့ စားပွဲသောက်ပွဲကို သဘောရှိစားပါ သောက်ပါ မဖဲဝါ"

ဟော အထက်ဆရာကြီးလည်း ကျုပ်တို့ ရတဲ့ အနံ့ကို ရသွားတယ်ထင်တယ်ဗျ။ မဖဲဝါ ရောက်တော့မှာ ကို သိသွားပုံပဲ။

"ဟာ မဖဲဝါကြီး ရောက်နေပြီ တာတေ၊ စားပွဲတွေကို စိုက်ကြည့်နေတယ်ကွ"

ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးတွေ ထလိုက်တာဗျ။

"ဟေ့ကောင် ဘထစ်၊ မင်း မြင်နေရလို့ လား"

"ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ငါမြင်ရတယ်၊ ငါက မဖဲဝါတင်မကဘူး ၊ တခြားတစ္ဆေ သရဲတွေ အားလုံးကိုပါမြင်ရတာ"

"ဟေ၊ မင်း တကယ်ပြောတာလား၊ မင်း အရင်တုန်းက ငါ့ကို ပြောမပြုဖူးပါဘူး"

"ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးလို့ ဘဘုန်းက မှာ ထားလို့ ကွ"

"ဘဘုန်းဆိုတာ မင်းရဲ့ ဆရာတော်လား"

"မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ ငါ့ရဲ့ ဘဘုန်းက ပျံတော်မူသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကို သူ မပျံခင်မှာ ဒီဆရာတော်ဆီကို ပို့ပေးသွားတာ"

"ဪ ဒါထက် မင်းက တစ္ဆေသရဲတွေကို မွေးကတည်းက မြင်ရတာလား"

ကျုပ်က အရမ်းစိတ်ဝင်စားပြီး ဘထစ်ကို မေးလိုက်တယ်။ ဘထစ်က ခေါင်းခါပြတယ်ဗျ။

"ဘယ်ဟုတ်ရမှာ လဲ တာတေရာ၊ မွေးကတည်းက မြင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘဘုန်းမပျံခင်မှာ ငါ့ကို ဆေးပေါက်ပေးတာကွ၊ အဲဒီမှာ တင် ဆေးအောင်သွားတယ်လို့ ဘဘုန်းက ပြောတာပဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နာနာဘာဝကို ငါ မြင်လာရတာ"

"ဆေးပေါက်တယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်တာတုံးကွ"

"ဟကောင်ရ၊ လူကြီးတွေ ပေါင်မှာ ထိုးကွင်းထိုးတာ မင်းမြင်ဖူးတယ်မို့လား၊ ကြေးစုတ်နဲ့ ထိုးတာလေ"

"အေး မြင်ဖူးတာပေါ့ကွ"

"အဲဒီလို ကြေးစုတ်နဲ့ ဆေးပေါက်တာကို ပြောတာကွ၊ ဟော ဒီမျက်ခွံနဲ့ မျက်ခမ်းလေးတွေမှာ ပေါက်တဲ့ ဆေးတွေက စွမ်းသွားတာကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ ဒါတွေမြင်ရတာ"

"ဟာ မင်း အဲဒါတွေ မြင်နေရတော့ မကြောက်ဘူးလားကွ"

"မြင်ခါစတုန်းကတော့ ကြောက်တာပေါ့ကွ၊ နောက်တော့လည်း ရိုးသွားတာပါပဲကွာ"

"ဒီအကြောင်းကို ငါ အခုမှ သိတာ၊ မင်းကလည်း အင်မတန် ပါးစပ်လုံတဲ့ ကောင်ပဲ"

"အခုတောင် မင်းကို ငါလုပ်ပေးစရာရှိလို့ ဒီအကြောင်း ပြောပြတာကွ"

"ဟေ ငါ့ကို ဘာလုပ်ပေးမှာ တုံး"

"မင်း ငါမြင်သလို မြင်ကြည့်ချင်လား၊ ကြောက်သလား"

"ဟေ အဲဒီလို လုပ်ပေးလို့ ရလို့ လား ဘထစ်"

"ငါမေးတာ မင်းဖြေလေ တာတေရာ၊ မင်း ကြည့်ချင်သလား"

"ဟာ ကြည့်ချင်တာပေါ့ကွာ၊ ငါမကြောက်ပါဘူး၊ ကြည့်ချင်တာပေါ့"

"အေး ကောင်းပြီ ၊မင်းလက်ဖဝါးနဲ့ ငါ့လက်ဖဝါးနဲ့ ကပ်ပြီး ဆုပ်လိုက်၊ အေး ဟုတ်ပြီ၊ မင်းမျက်စိ ခဏမှိတ်ထား"

ကျုပ်ကလည်း ထူးဆန်းတာမှန်သမျှ သိပ်စမ်းသပ်ချင်တာဆိုတော့ ဘထစ် ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်တာပေါ့ဗျာ။

"ဆေးစောင့်ကြီး၊ ကျုပ် မြင်သလို ကျုပ် သူငယ်ချင်းတာတေက မြင်ချင်လို့ တဲ့ ၊ သူ့ကို ဒီတစ်ည မြင်အောင် ကျုပ်ဆီကဆေးကို ကူးပေးလိုက်ပါဗျာ"

ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေက လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်နှာခေါင်းထဲမှာ အနံ့သင်းသင်းကလေး မွှေးသွားတယ်။ ကတိုးနံ့လိုလိုပဲဗျ။

"မွေးလား တာတေ"

"အေး မွေးတယ်ကွ"

"ကဲ ဒါဆိုရင် ရပြီ၊ မင်းမျက်စိကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်၊ မင်းမကြောက်နဲ့ နော်၊ ငါ့လက်ကိုလည်း ဆုပ်ထား၊ မဖြုတ်လိုက်နဲ့ "

"အေးပါကွ၊ ငါ မကြောက်ပါဘူး ဘယ်စဉ်ရ"

ကျုပ်က မျက်စိကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်လိုက်တယ်။

"ကြည့် ကြည့်၊ ဟိုလူကြီးတွေ ဘက်ကို လှမ်းကြည့်"

ဘယ်စဉ်ပြောတဲ့ အတိုင်း ကျုပ်ကြည့်တယ်။

"ဟာ ဘယ်စဉ်၊ ဟိုမှာ စားသောက်နေတာ မဖဲဝါကြီးလားကွ"

"အေးလေ၊ အဲဒါ မဖဲဝါကြီးပေါ့ကွ၊ မင်း ကြောက်လား"

"ဟာ မကြောက်ပါဘူးကွ"

မဖဲဝါက အရပ်အရှည်ကြီးဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထင် ဆယ်ပေလောက်ရှိမယ် ထင်တာပဲဗျ။ ဆံပင်က ဖားလျားကြီး ချထားတယ်ဗျ။ ရှေးခေတ်က အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ထားတာမျိုး။ ခါးထောင်အင်္ကျီဗျ။ ထမီက ထိုင်မသိမ်းထမီ။ မျက်လုံးနီနီကြီးတွေနဲ့ လူတွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကို စားနေတာမျိုး။

အထက်ဆရာကြီး ဦးမြို့သာကလည်း အကင်းတော့ ပါးသားဗျ။ မဖဲဝါကို သူ မမြင်ရပေမယ့် ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ လျော့သွားတာကို သတိထားမိပြီး သူ့ဘေးက စစ်ဗိုလ်ကြီးကို လက်တို့ ပြီး အချက်ပေးနေတယ်ဗျ။

ဟော စစ်ဗိုလ်ကြီးကလည်း စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကပျာအကာဖြန့်ပြီး

အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဖတ်တယ်ဗျို့။ မဲဝါကြီးကတော့ စားရင်းသောက်ရင်း နားထောင်နေသဗျို့။

"သခိုင်းစောင့် မဲဝါ သိစေရန်၊ နိုင်ငံတော်ရဲ့ လေထု၊ ရေထု၊ မြေထု အားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ အစိုးရမင်းကနေ ဒီအမိန့်ပြန်တမ်းကို ထုတ်လိုက်တယ်။

ဒီသခိုင်းမြေဟာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ပြန့်လာတဲ့ မြို့ရဲ့ အလယ်မှာ ရောက်နေတာကြောင့် သခိုင်းမြေ ရှိသင့်တဲ့ မြို့စွန့်ရွာစွန့်ကို ပြောင်းရွှေ့မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသခိုင်းမြေမှာ မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ပြိတ္တာ၊ မြေဖုတ်၊ ဘီလူးမှ စပြီး နာနာဘာဝအားလုံး အခုချက်ချင်း သခိုင်းမြေအသစ်နေရာကို ပြောင်းနေထိုင်ကြစေ၊ အစိုးရမင်းရဲ့ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော်။ နာနာဘာဝအားလုံး တစ်ကောင်မကျန် ပြောင်းရွှေ့စေဖို့ သခိုင်းစောင့် မဲဝါက တာဝန်ယူရမယ်။ အမိန့်တော်"

စစ်ဗိုလ်ကြီးရဲ့ အောင်မြင်တဲ့ အသံနဲ့ အမိန့်ပြန်တမ်းကို ဖတ်လိုက်ပြီးတော့ အထက်ဆရာ ဦးမြို့သာက ပြောပြန်တယ်ဗျို့။

"သခိုင်းရှင်မ မဲဝါ ၊ ကျုပ်တို့ ကို အကူအညီပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ပါတယ်။ စားပါ။ သောက်ပါ မဲဝါ အားလုံးရပါးရ စားပါဗျာ။ ကဲ ဗိုလ်ကြီးတို့ ကားတွေ ခေါင်းလှည့်ထားကြ၊ နွားလှည်းတွေရောပေါ့"

ဆရာဦးမြို့သာက သတိပေးလိုက်တော့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နဲ့ အရပ်ဝတ်လူကြီးသုံးယောက်လေးယောက် ကားတွေနဲ့ နွားလှည်းတွေကို ခေါင်းလှည့်ဖို့ ပြောကြဆိုကြ၊ ကားစက်နှိုးကြနဲ့ သခိုင်းထဲမှာ ဆူဆူညံညံတွေ ဖြစ်လာရောဗျို့။

ဟော မဲဝါကြီးက စားသောက်ပြီး ရေသောက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်တွေ့ဘာတွေ ဆေးလို့ ဗျို့။ ဟာ စားပွဲပေါ်မှာ ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်း

တိုင်က မီးတောက်တွေ အမြင့်ကြီး ထတောက်ပြီဗျို့။ မဖဲဝါက ဆံပင် ဖားလျားကြီးနဲ့ ခေါင်းကိုမော့ပြီး ဘာတွေပြောနေတယ် မသိဘူးဗျ။

ဆရာဦးမြို့သာကတော့ တော်တော်ကို အကင်းပါးတဲ့ သူဗျ။ အခြေ အနေကို သူ အကဲခတ်တယ်။ ဖယောင်းတိုင် မီးတောက်ကြီးတွေ အမြင့်ကြီး ထတောက်တာ တွေ့ကလည်း က သူ့လူတွေကိုခေါ်ပြီး အုတ် ဇရပ်ကလေးဘက်ကို ထွက်သွားရောဗျို့။

အို အို ထွက်လာလိုက်ကြတာ။ နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဒီသီချိုင်းမှာ တစ္ဆေ၊ သရဲတွေ ဒီလောက်များ လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်မိပါဘူးဗျ။

"ဟေ့ကောင် တာတေ တွေ့လား၊ အများကြီးပဲကွ"

"အေးလေ၊ ငါ အဲဒါကို အံ့ဩနေတာကွ၊ ဟာ ဟိုကောင်က ခေါင်းကြီး အကြီးကြီးပါလားကွ၊ ဟာ ဟိုတစ်ကောင်က နားရွက်ကြီး အကြီးကြီးပဲ ဘယ်စရေ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းကြည့်နေ၊ ကြည့်နေ၊ လျှာကြီးအရှည်ကြီးနဲ့ ပါးစပ်ပြဲပြဲကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်ကွ၊ လာလိမ့်မယ်"

"ဟင် ဟုတ်လား ဘယ်စ၊ မင်းတွေ့ဖူးတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"အေး ငါ အဲဒီကောင်ကြီးကို ခဏ ခဏ တွေ့ဖူးတယ်ကွ၊ သူ့လျှာက အရှည်ကြီးဆိုတော့ လိပ်တောင်ထားရတာကွ"

ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးတွေ ထလိုက်တာဗျ။ တဖြန်းဖြန်း ဖြစ်နေတာပဲ

။

"အားလုံးဆိုရင် နှစ်ရာလောက်ရှိမယ် ထင်တယ်ကွ ဘယ်စရေ"

"ငါ့စိတ်ထင်တော့ မကဘူး ထင်တယ်ကွ၊ ကျော်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊
ဟာ ကြည့်စမ်း တာတေ၊ မဲဝါကြီး ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ ပုံကွ၊ ဘာကို မ
ကျေနပ်တယ် မသိဘူး"

သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဖုတ်၊ ပြိတ္တာတွေ နှစ် ရာကျော်လောက် မဲဝါကြီးရှေ့
က ကွက်မှာ အားလုံးငုတ်တုတ်ကလေးတွေ ထိုင်နေကြတယ်ဗျ။
မျက်လုံးနီနီကြီးတွေနဲ့ ဟိုကြည့် သည် ကြည့် လိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျ။ မ
ဲဝါကြီးက တစ်ကောင်ချင်း လိုက်ကြည့်တယ်။

"ဝူး၊ ဝူး၊ အီး"

ဟာ ၊ မဲဝါ အောက်လိုက်တဲ့ အသံကြီးက
တကယ်ကိုကြောက်စရာကြီးဗျ။ ဟိုအကောင်တွေ ငြိမ်ကျသွားရောဗျို့၊
တစ်ကောင်မှ ကို မလှုပ်ရဲတော့ဘူး။ မဲဝါက သူ့ခေါင်းကြီးကို တအားခါ
ရမ်းလိုက်တယ်ဗျ။ ဆံပင်ဖားလျားကြီးက ဘေးကို ဝှေ့ခနဲ ဝိုက်ခနဲ လွင့်
သွားတာပေါ့ဗျာ။

"အီး၊ ဝူး"

ခေါင်းကြီးအပေါ်ကိုမော့ပြီး အော်လိုက်တာ ကျုပ်ဖြင့် နားကွဲမတတ်
ပါပဲဗျာ။ ဘယ်စဉ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲဗျ။ မဲဝါကို
ကြည့်နေတယ်။

ဟာ ၊ အကောင်ကြီးတွေဗျို့၊ နည်းတာကြီးတေ၊ မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်
ကရောက်လာတယ် မသိဘူးဗျာ။ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာလေးယောက်ဗျ။
လက်ထဲမှာ တင်းပုတ်ကြီးတွေကိုင်တဲ့ သူက ကိုင်ပြီး ဆူးလိပ်ကြီးတွေ
ကိုင်တဲ့ သူက ကိုင်ထားတယ်။

"ဝူး၊ အီး၊ အီး"

"မဲဝါက ဘာပြောလိုက်သလဲတော့ မသိဘူးဗျ။ ဟိုကောင်ကြီးလေး ကောင် သိချိုင်းထဲကို ဝင်သွားတော့တာပဲ။ ခဏနေတော့ "

"အား အား"

"အီး အီး၊ ဂူး၊ ဂူး"

ဆိုတဲ့ အော်သံကြီးတွေ သိချိုင်းကြီးထဲက ဆက်လာတော့တာပဲဗျ။ မဲဝါက ခါးကြီးထောက်ပြီး အသံတွေကို နားထောင်နေတယ်ဗျ။

ဟော လာပြီဗျို့။ လာပြီ။ လက်စသတ်တော့ သိချိုင်းပြောင်းတာကို မကျေနပ်တဲ့ ကောင်တွေက ထွက်မလာဘဲ ပေနေတာကိုးဗျ။

"ဘုန်း"

"အီး"

ဟာ ၊ အခုရောက်လာတဲ့ တင်းပုတ်နဲ့ ကောင်ကြီးတစ်ကောင်က ခေါ် ထုတ်လာတာဗျို့။

"ဟာ ဘထစ်၊ ဒါ မင်းပြောတဲ့ လျှာလိပ်ကောင်ကြီး မဟုတ်လားကွ"

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ တာတေ၊ ဟောဒီကောင် လျှာကြီးဖြည့်ချလိုက်ပြီ"

"ဟာ ဟုတ်သားပဲကွ၊ လျှာကြီးက မြေကြီးနားတောင် ရောက်တာပဲ၊ ကြောက်စရာပါလားကွာ"

ခေါ်သွားပြီဗျို့။ တင်းပုတ်နဲ့ ကောင်က တင်းပုတ်နဲ့ တဘုန်းဘုန်းထုပြီး မဲဝါကြီးရှေ့ကို ခေါ်သွားတယ်ဗျ။ မဲဝါကြီးက လျှာလိပ်ကြီးကို မျက်လုံးနီနီကြီးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဟော မဲဝါရဲ့ လက်ကြီးတစ်ဖက်အပေါ်ကို မြှောက်တက်သွားပြီဗျို့။ ဟာ

ရိုက်ပြီ။

"ဘုန်း"

"အား"

လျှာလိပ်ကြီးရဲ့ ကျောကုန်းကို 'ဘုန်း' ခနဲမြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်တာဗျာ။ မဲဝါရှေ့မှာ ဒူးမထောက်ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး လုပ်နေတဲ့ လျှာလိပ်ကြီးတော့ 'အား' ခနဲအော်ပြီး ဒူးကြီးထောက်ကျသွားပြီဗျို့။

"ပြင်းလိုက်တဲ့ ရိုက်ချက်ကွာ၊ သံလက်ဝါးကြီးနဲ့ ရိုက်လိုက်သလားလို့ တောင် ထင်ရတယ် ဘထစ်ရာ"

"ဟုတ်ပါကွာ၊ လျှာလိပ်ကြီးဆိုတာ တစ်ချက်တည်း ဒူးတုပ်ကျသွားတာပဲ၊ ဟာ ဟိုမှာ ဟိုမှာ နောက်တစ်ကောင် ခေါ်လာပြန်ပြီဟေ့"

ဘထစ်ပြောတော့မှ ကျုပ် ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်မိတယ်ဗျ။ ဟာတစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်တဲ့ အကောင်ကြီးဗျို့။ အရပ်ကြီးကလည်း အမြင့်ကြီးဗျ။

မဲဝါရှေ့ကို ရောက်တာတောင် ဒီမည်းနက်နေတဲ့ ကောင်က ဒူးမထောက်သေးဘူးဗျ။ မဲဝါကို စူးစူးကြီး ကြည့်နေတယ်ဗျို့။

"အား အူး ဝူး"

ဟော ဒီကောင်ကြီးက ဒူးမထောက်တဲ့ အပြင် မဲဝါကိုတောင် ခံအော်လိုက်သေးတယ်ဗျ။

"ဘုန်း"

"အီး အား"

ဟာ မြန်လိုက်တဲ့ ရိုက်ချက်။ တကယ့်သံလက်ဝါးကြီးပါပဲဗျာ ။မည်း

မည်းနက်နက်ကောင်ကြီးတော့ မဖဲဝါကြီးရှေ့မှာ
ခူးကြီးထောက်လျက်ကြီး ငြိမ်သွားပြီဗျို့။ မဖဲဝါက ခါးကြီးထောက်ပြီး
သချိုင်းထဲကို လှမ်းကြည့်နေတယ်ဗျ။

"ဟော လာပြန်ပြီဟေ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ ကွ တာ
တေရ၊ ဘာကောင်လဲတော့ မသိဘူးကွ၊ ဟာ ဒီကောင်ကြီးကို ငါမြင်ဖူး
တယ်ကွ၊ နားရွက်ကြီးကြီးနဲ့ ကွ"

"ဟာ ဟုတ်သားပဲကွ၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးအောက်မှာ နားရွက်ကြီးကွ၊
ဟာ ကြာဖက်ကြီးတစ်ရွက်လောက် ရှိတာကွ၊ ဟာ မျက်လုံးကြီးတွေက
လည်း ပြူးကျယ်နေတာပဲဟေ့၊ ကြောက်စရာကြီးပါလား ဘထစ်ရာ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ကြီးက တော်တော်ကို ကြမ်းတမ်းတဲ့ ပုံ
ကွ။ ဒီသချိုင်းထဲမှာ ငါ သူ့ကို အကြောက်ဆုံးပဲ"

"ဒါဆို မင်း ဒီသရဲတွေကို အရင်ကတည်းက တွေ့ဖူးနေတာပေါ့ ဘ
ထစ် ဟုတ်လား"

"ဪ ဟုတ်တယ်ဆိုတာတေရ၊ အခု မင်းကိုတောင် အမြင်ကူး
ပေးထားလို့ မင်းပါ မြင်နေရတာမို့လား"

"အေး ဒါပေမယ့် မင်းငါ့ကို ကိုင်ထားတဲ့ လက် လွှတ်လိုက်တာနဲ့ ငါ
အမြင်တွေက ပျောက်သွားမှာ ကွ၊ မင်းကတော့ ဒါတွေကို အမြဲဆက်ပြီး
မြင်နေရမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား ဘထစ်"

"ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ ပြ
န်မပြောနဲ့ နော်"

"ဟာ ဒါတော့ စိတ်ချပါ၊ ဘထစ်ရာ၊ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါ
ဘူး"

"အေး၊ ငါမင်းကို ယုံပါတယ်ကွာ၊ ဟော ဟိုမှာ ကြည့်တာတေ၊ နားကားကြီးက မဖဲဝါကို ခါးကြီးထောက်ပြီး အာခံနေတာကွ တွေ့လား၊ မဖဲဝါ တော်တော်ဒေါသဖြစ်နေပြီကွ"

"ဟာ ဆော်ပြီဟေ့"

ကျုပ်နဲ့ ဘဝစ်ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ မဖဲဝါက နားကားကြီးရဲ့ နားရွက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲပြီး နားကားကြီးရဲ့ ကျောကို သူ့ရဲ့ သံလိုမာကျောတဲ့ လက်ဝါးကြီးနဲ့ လွှဲရိုက်လိုက်တာမျိုး။

"ဘုန်း"

တစ်ချက်။

"ဘုန်း"

နောက်တစ်ချက်။

"ဘုန်း"

နောက်တစ်ချက်။

သုံးချက်တောင် ဆက်တိုက်ရိုက်တာမျိုး။ သွားပြီး။ မဖဲဝါရဲ့ သံလက်ဝါးရိုက်ချက်ကို နားကားကြီး မခံနိုင်တော့ဘူးဗျ။ ဒူးကြီးထောက်ပြီး ခေါင်းကြီး ငိုက်စိုက်ကျသွားပြီ။

"နောက်တစ်ကောင် ကျန်ဦးမယ်ထင်တယ် တာတေရ၊ ဟော ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ တင်းပုတ်နဲ့ ကောင်ကြီးကို ခံရိုက်နေတာဟေ့။ ဒီကောင်က လက်ဝါးကြီး အကြီးကြီးပဲကွ၊ ဟာ ကြည့်စမ်းတာတေ၊ ဒီကောင် နဖူးကြီးမောက်ပြီး မျက်လုံးက အလယ်မှာ တစ်လုံးတည်း ပါတာပဲကွ"

"ဟာ ဟုတ်သားပဲ ဘထစ်ရ၊ ဒါ ဘာသရဲလဲကွ"

"ဒါ သရဲ မဟုတ်ဘူး တာတေ၊ ဒါ ဘီလူးကွ"

"ဟေ ဘီလူး ဟုတ်လား ဘထစ်၊ ဒီမှာ ဘီလူးလည်း ရှိတာပဲလား"

"အေး တချို့ သိချိုင်းတွေမှာ ဘီလူးရှိတယ်ကွ၊ သိချိုင်းတိုင်းမှာ တော့ မရှိဘူး။ ဒါ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရတဲ့ ဘီလူးပဲ"

ကျုပ်လည်း ဘထစ်ပြောတဲ့ ဘီလူးကို သေသေချာချာ ကြည့်နေမိတယ်။ သူ့ကို ခေါ်လာတဲ့ တင်းပုတ်နဲ့ အကောင်အကြီးကြီး သရဲကြီးကို ဒီ ဘီလူးက သူ့လက်ဝါးကြီးနဲ့ လှည့်လှည့်ရိုက်နေတာဗျ။

"ဘုန်း"

သရဲကြီးက တင်းပုတ်နဲ့ ထုတယ်။

"ဘမ်း"

ဘီလူးက သူ့လက်ဝါးကြီးနဲ့ တင်းပုတ်သရဲကို လှည့်ရိုက်တယ်။ တစ်ကောင်တစ်ချက် တွယ်ကြရင်းနဲ့ ဘီလူး မဲဝါရှေ့ကို ရောက်သွားပြီဗျို့။ ဟာ ရိုက်ပြီဗျို့။ မဲဝါကို ဘီလူးက လှမ်းပြီး ရိုက်လိုက်တာဗျ။

"ဝီး"

လျင်လိုက်တဲ့ မဲဝါဗျာ။ အသာလေး နောက်ကို တိမ်းပေးလိုက်တာ။ လေကိုရိုက်မိတဲ့ အသံပဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ ထပ်ရိုက်ပြန်ပြီဗျို့။

"ဝီး"

မဲဝါ ရှောင်တယ်။ ထပ်ရိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခါ မဲဝါကြီးက မရှောင်တော့ဘဲ သူ့ရဲ့ သံမဏိလို မာကျောတဲ့ လက်ဝါးကြီးကိုဖြန့်ပြီး ပေးလိုက်တယ်။

"ဟာ"

လက်ဝါးနှစ်ခု ရိုက်မိတဲ့ နေရာက မီးတွေတောင် ထတောက်သွားတယ်ဗျို့။

"ဟင်"

မျက်စိတစ်လုံးနဲ့ ဘီလူး ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ ကျုပ်တော့ မသိတော့ဘူးဗျို့။ ဓာတ်လိုက်သလို ကျင်စက်နဲ့ တို့လိုက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး အော်တော့တာပဲဗျို့။

"အား၊ ဝူး၊ အား၊ အီး"

ဆိုတဲ့ အသံကြီးက သီချိုင်းထဲမှာ လွှမ်းသွားတော့တာပဲဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးတွေ ထလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။ ဘယ်လည်း ငြိမ်ပြီးတော့ကို ကြည့်နေတာဗျို့။ ဘီလူး ခူးထောက်ကျသွားပြီဗျ။

ဒီတော့မှ မဖဲဝါက တင်းပုတ်နဲ့ ကောင်ကြီးတွေကို လက်ပြလိုက်တယ်။ တင်းပုတ်သရဲကြီး လေးကောင်က သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေကို ထခိုင်းပြီး ခေါ်သွားတယ်။ ကားပေါ်ကို တန်းစီတက်ခိုင်းတယ်။ ကောင်းကောင်း မတက်တဲ့ ကောင်ဆိုရင် တင်းပုတ်စာ ကျွေးသဗျ။

ကားကြီးတွေဆိုတာ ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲကို နေတာဗျို့။ အထက်ဆရာဦးမြို့သာကလည်း အကင်းပါးပြီးသားပဲဗျ။ ကားတွေ ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်ကတည်းက ကားတွေကို အဆင်သင့် စက်နှိုးခိုင်းထားတာဗျ။

တင်းပုတ်သရဲကြီးတွေက ကားတွေပြည့်သွားတော့ ကျန်တဲ့ သရဲတွေ၊ သရဲမတွေ၊ ကလေးသရဲကလေးတွေကို နွားလှည်းတွေပေါ်တက်ခိုင်းတယ်ဗျ။ လှည်းဆွဲတဲ့ နွားတွေဆိုတော့ နှာတွေတဖူးဖူး မှုတ်တော့တာပဲဗျာ။ ထမ်းပိုးကနေ ရုန်းတဲ့ နွားကရုန်းနဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်ကု

နံရောမျိုး။

ဟာ ဆရာဦးမြို့သာက အခြေအနေကို ချက်ချင်းသိသွားပြီဗျ။ ရုန်းနေတဲ့ နွားတွေကို လက်နဲ့ လိုက်ပွတ်ပေးပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်ပေးနေတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက အဆင့်သင့်ယူလာတဲ့ စံပယ်ပန်းကုံးလေးတွေကို နွားတွေရဲ့ လည်ပင်းမှာ ချိတ်ပေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားမျိုး။ နွားတွေ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားပြီဗျ။

မဖဲဝါက သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်နေတဲ့ အကောင်ကြီးလေးကောင်ကို လက်ပြပြီး ထခိုင်းလိုက်တယ်။ တင်းပုတ်သရဲကြီးလေးကောင်က ဘေးကရံလိုက်ပြီး ခေါ်သွားတယ်။ မဖဲဝါက နောက်က ကပ်လိုက်သွားတယ်။

ဒီတုန်းမှာ ပဲ မဖဲဝါက သူ့ကို ကျွေးမွေးထားတဲ့ စားပွဲပေါ်က လင်ဗန်းတစ်ချပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ကို ကိုင်ပေါက်လိုက်တယ်ဗျ။

။

"ချွမ်"

ဆိုတဲ့ အသံကြီးက တိတ်နေတဲ့ သင်္ချိုင်းကြီးထဲမှာ ထွက်လာရောမျိုး။ အချိန်က သန်းခေါင်လောက်တော့ ရောက်ပြီထင်တယ်။

အကင်းပါးလိုက်တဲ့ ဆရာဦးမြို့သာဗျ။ 'ချွမ်' ဆိုတဲ့ အသံကြီးလည်း ကြားရော ရှေ့ဆုံးက ကားကို မောင်းခိုင်းလိုက်ရောမျိုး။ လူကြီးတွေက သူတို့ စီးတဲ့ ကားက သပ်သပ်ပါလာတာဆိုလို့ သူတို့ ကားပေါ်ကိုတက်ပြီး ရှေ့ဆုံးက ထွက်သွားတယ်။ လော်ရီကားကြီး သုံးစီးက အဲဒီနောက်က ။ ပြီးတော့မှ နွားလှည်းတွေပေါ့ဗျ။ နွားလှည်းတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ မဖဲဝါရယ်၊ တင်းပုတ်သရဲကြီးတွေရယ်၊ သရဲဆိုးကြီးလေးကောင်ရယ် လိုက်သွားတယ်။

သူတို့ သွားရမယ့်လမ်းက မြို့ထဲကို ဖြတ်ရမှာဗျ။ တခြားလမ်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မဲဝါကိုယ်တိုင် လိုက်ရတာထင်တယ်။

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊ လာ ငါတို့ လိုက်ကြည့်မယ်၊ ဘာတွေထပ်ဖြစ် ဦးမလဲ သိရတာပေါ့ကွ"

"အေး သွားမယ်လေကွာ"

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကျုပ်နဲ့ ဘထစ် ဂူပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ မဲဝါတို့ နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် လိုက်ခဲ့ကြတယ်။

သီချင်းကထွက်ပြီး မြို့ထဲကို ချိုးခါနီးမှာ မဲဝါကြီးက နောက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်ဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် ကြောက်လိုက်တာဗျာ။ ကြက်သီးတွေ တဖျန်းဖျန်းထကိုသွားတယ်ဗျို့။ ဘထစ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်တည်တည်ပဲဗျ။

မဲဝါကြီးက ဘထစ်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ရှေ့ကိုပြန်လှည့်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ ကျုပ်တို့ လည်း နောက်က ဆက်လိုက်ခဲ့တယ်။

ဪ ပြောရဦးမယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ဂူပေါ်က ခုန်ချကာနီးမှာ ဘထစ်က ကျုပ်ကို ပြောတယ်ဗျ။

"ဟေ့ကောင် တာတေ၊ လက်ပြုတ်မသွားစေနဲ့ ၊ ပြိုင်တူ ခုန်ချမယ်၊ ဒီလက်ပြုတ်သွားရင် မင်း ဘာမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"အေးပါကွ"

လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောပြီး သူ့လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရ

တာပေါ့ဗျာ။ အခုထိ လက်တွဲမဖြုတ်အောင် ဆုပ်ထားရတာ။ မဟုတ်ရင် ကျုပ် ဘယ်မြင်ရတော့မှာ လဲ။

ဘထစ်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ပြီး ဆက် လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

"ဂူး၊ ဂူး ဝု ဝု"

မြို့ထဲက ခွေးတွေဆိုတာ အူလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကားတန်းကြီး ဖြတ်သွားတဲ့ နေရာက ခွေးတွေကတော့ အူဖို့ နေနေသာ သာ အိမ်အောက်တွေ ဝင်ပြေးပြီး 'အီ၊ အီ၊ အီ၊ အီ' ကြောက်ပြီး အော်နေကြတာမျိုး။

"တွေ့လား တာတေ၊ ခွေးတွေ တအားကြောက်နေတာ၊ ခွေးတွေက သရဲကို မြင်ရတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေ ကြောက်နေတာ"

"ဘုန်း"

ဟာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် စကားပြောနေတုန်း ရှေ့ကသွားနေတဲ့ သရဲကြီးလေးကောင်ထဲက မျက်လုံးတစ်လုံးနဲ့ ဘီလူးဆိုတဲ့ ကောင် ဘာလုပ်လိုက်လို့ လဲတော့ မသိဘူးဗျ။ မဖဲဝါကြီးက သူ့ရဲ့ သံလက်ဝါးကြီးနဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်မျိုး။

ကားကြီးတွေကလည်း သိပ်အမြန်မမောင်းဘူးဗျ။ နွားလည်း တွေကို စောင့်ပြီး ခပ်မှန်မှန်လောက်ပဲ မောင်းကြတာ။

"ဟာ တာတေ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း သစ်ပင်ပေါ်က သရဲတွေရော၊ သရဲမတွေရော၊ သစ်ပင်ပေါ်က ပြေးဆင်းလာကြတာတွေလား"

"အေးကွ၊ ဘထစ်ရ၊ ဒီကောင်တွေ ရန်မူချင်လို့ လား မသိဘူးကွ"

"ဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ"

ဟော သရဲတွေက မြေပြင်မှာ ခူးတုပ်ပြီး
ခေါင်းတွေနဲ့ထားကြတယ်ဗျို့။ သြော် လက်စသတ်တော့ မဲဝါကို အရို
အသေပေးကြတာကိုး။

"ဟေ့ကောင် ဘထစ် ငါတို့ ဆက်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဟေ ဘာဖြစ်လို့ တုံး တာတေ"

"မြေပြင်မှာ ခူးထောက်နေတဲ့ သရဲတွေရှေ့က ငါတို့ ဖြတ်လျှောက်ရ
င် တစ်ခုခု လှမ်းလုပ်လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲကွ"

"ဟာ မလုပ်ပါဘူးကွ၊ လူကို သူတို့ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးကွ၊ လုပ်လည်း
မဲဝါကြီး ရှိနေတာပဲကွာ"

"ဟိုမှာ ကြည့် တာတေ၊ ဟိုသရဲကြီးတစ်ကောင်က ခူးမထောက်ဘဲ
ခါးထောက်ပြီး ကြည့်နေတာပါလားကွ"

"ဘုန်း"

"အင့်"

မြန်လိုက်တဲ့ မဲဝါကြီးဗျာ။ လှစ်ခနဲဆိုပြီး အနားကို ရောက်သွားတာ
ဗျို့။ ခါးကြီးထောက်ရပ်နေတဲ့ သရဲကြီးကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်တော့ သူ့
ရဲ့ သံလက်ဝါးရိုက်ချက်ကြီးကို ဘယ်သူမှ မခံနိုင်ပါဘူးဗျာ။

သရဲကောင်ကြီး ခူးထောက်ပြီး မြေပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားတယ်ဗျို့။
ခေါင်းကြီးပါ ငိုက်စိုက်ကျသွားတာဗျ။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြို့ပြင်ကို ပြန်ထွက် လာပြီဗျ။ မြို့ထဲကို ဖြတ်ထွက်
လာပြီပေါ့ဗျာ။

"ဟာ တာတေ ဟိုးရှေ့မှာ ကြည့်စမ်း၊ အကောင်ကြီး အကြီးကြီးပဲကွ၊ ဓာတ်တိုင်ထက်တောင် မြင့်မယ်ထင်တယ်၊ လမ်းကို ပိတ်ရပ်နေတာကွ၊ တားနေတာထင်တယ်။ ဒါ သူနေတဲ့ နယ်ထင်တယ်"

"ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့ ကွာ၊ ဟော မဲဝါကြီး လေထဲကို မြောက်တက်ပြီး ပျံထွက်သွားပြီဟေ့။ ဟာ ဟိုကောင်ကြီးက မဲဝါကြီးကို ခံတွယ်နေပါ လားကွ၊ မဲဝါတောင် မနည်းရှောင်ပေးနေရတယ်ဟေ့"

"ဟာ တင်းပုတ်နဲ့ ကောင်ကြီးတစ်ကောင် လိုက်သွားပြီကွ၊ ဟ သူ့လက်ထဲက တင်းပုတ်က ဆူးချွန်ကြီးတေါ် ထွက်လာတယ်ဟေ့၊ ဟာ ဝင်ရိုက်ပြီဟေ့၊ မျက်နှာကို ခုန်ခုန်ရိုက်တာကွ၊ ဟာ ဟိုကောင်ကြီး နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နဲ့ ဆုတ်သွားပြီ။ ဟာ မဲဝါက သူ့ကိုယ်သူ အကြီးကြီးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တာပဲကွ။ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ၊ ဟိုသရဲကြီးထက် နှစ်ဆလောက်ကို ကြီးသွားတာကွ၊ ဟာ ရိုက်ပြီဟေ့"

"ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း"

သွက်လိုက်တဲ့ ရိုက်ချက်ကွာ၊ သုံးချက်ရိုက်လိုက်တာ။ တစ်ချက်တည်းလားတောင် ထင်လိုက်ရတာဗျ။ သွားပြီ။ အကောင်ကြီး ခူးတုပ်ကျသွားပြီဗျို့။

"ဖုန်း၊ ဖုန်း၊ ဖုန်း"

တင်းပုတ်သရဲကြီးက အဆက်မပြတ်လို ရိုက်တော့တာဗျို့။

သရဲကြီး ခူးထောက်ကျနေရာကနေ ကုန်းထပြီး မှောင်မည်းနေတဲ့ လယ်ကွင်းကြီးတွေဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားတော့တာပဲဗျာ။

ဟော မဲဝါနဲ့ တင်းပုတ်သရဲကြီး ကျုပ်တို့ ရှေ့ကို ပြန်ရောက်နေပြီဗျ
။ ပုံမှန်အရွယ်တွေ ပြန်ဖြစ်သွားပြီလေ။ ကားတန်းကြီးနဲ့

လှည်းတန်းကြီးကတော့

ဘာမှ

မသိတော့

မောင်းမြဲမောင်းနေကြတာပေါ့ဗျာ။

သီချင်းကြီးတစ်ခုပြောင်းရင် မဖဲဝါကြီးမှာ ဘယ်လောက်အလုပ်များ
တယ်ဆိုတာကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ သိလိုက်ကြတာကတော့ ဘယ်ထိနဲ့
ကျပ်နဲ့ ပဲ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ တခြားဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ အဲ အခုတော့
ခင်ဗျားလည်း သိသွားပြီပေါ့ဗျာ။

တာဝေ